

## Arrest

nr. 239 818 van 18 augustus 2020  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X  
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN  
Henri Jasparlaan 109  
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Venezolaanse en Syrische nationaliteit te zijn, op 26 november 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Venezolaanse nationaliteit en de Syrische nationaliteit te hebben en op 31 oktober in België te zijn aangekomen, dienen een verzoek om internationale bescherming in op 20 november 2018.

1.2. Verzoekers worden gehoord op 7 maart 2019 en 9 april 2019 op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'). Eerste verzoeker werd bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is, tweede verzoekster werd tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bijgestaan door een tolk Spaans en tijdens het tweede onderhoud door een tolk die het Arabisch machtig is. Tijdens elk persoonlijk onderhoud was ook hun advocaat aanwezig.

1.3. Op 22 oktober 2019 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van beide verzoekers.

De bestreden beslissing t.a.v. eerste verzoeker, E.Z.A., luidt als volgt:

#### **"A. Feitenrelaas**

*Volgens uw verklaringen heeft u een dubbele nationaliteit, namelijk van Venezuela en Syrië. U bent geboren in Barquisimeto, deelstaat Lara, Venezuela. Als kind heeft u van uw tiende tot uw vijftiende in Syrië gestudeerd. Daarnaast heeft u heel uw leven in Barquisimeto gewoond. Op 6 september 2016 werd uw broer J. gedood bij een straatincident. U weet niet wat er precies gebeurd is. Nadien probeerde u te achterhalen bij de politie wie de dader was. De politie heeft echter nooit de dader gevonden, ondanks dat u aandrang en zelfs geld betaalde. In juni 2018 begon u dreigtelefoontjes te krijgen. Er werd u verteld dat u het onderzoek moest laten rusten en dat u zich beter op uw eigen gezin zou concentreren. In een periode van een tweetal weken werd u tot driemaal toe opgebeld. Daarnaast had u het gevoel dat u soms achtervolgd werd door een auto op straat. U vermoedde dat de onderzoekers van uw broer zijn moordzaak zelf betrokken waren bij het incident en dat u de dreigtelefoontjes kreeg omdat u de zaak niet wou laten rusten. In juli 2018 was u, door de hyperinflatie en het stijgende risico op overvallen, genoodzaakt uw winkel in Barquisimeto te sluiten. U was toen reeds begonnen met de organisatie van uw reis naar Europa. Op 30 oktober 2018 vertrokken u, uw echtgenote I. D. (O.V. X) en uw kinderen op legale wijze met jullie eigen paspoort uit Venezuela. Jullie reisden via Lissabon naar België, waar jullie aankwamen op 31 oktober 2018. Op 20 november 2018 diende u een verzoek om internationale bescherming in. U vreest bij een terugkeer naar Venezuela dat u hetzelfde als uw broer zou overkomen. In het bijzonder vreest u voor de veiligheid van uw dochters en wilt u dat zij vrij kunnen opgroeien zonder opgesloten te moeten leven. Daarnaast bent u vertrokken vanwege de slechte algemene situatie in Venezuela.*

*Ter staving van uw identiteit en relaas legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, uitgereikt op 5 december 2016; uw Syrische identiteitskaart, uitgereikt op 17 juli 2007 te Yeser Al Suhr, Syrië; uw huwelijksakte, uitgereikt op 3 oktober 2002; uw carnet della patria, uitgereikt op 31 augustus 2018; verschillende schoolattesten van uw dochters, allen uitgereikt in juli 2018; een internetartikel in verband met de moord op uw broer, uitgegeven in El Impulso op 7 september 2016; een kopie van de overlijdensakte van uw broer, uitgereikt op 4 februari 2019; een kopie van de identificatieakte van uw broer Alberto als tussenkomende partij in de zaak van de moord op uw broer J., uitgegeven op 6 september 2016 door de afdeling moordonderzoek van Lara; een kopie van de attesten opgesteld door de afdeling moordonderzoek van Lara waarin verzocht wordt aan het algemeen ziekenhuis Antonio Maria Pineda te Barquisimeto om de overlijdensakte en het begrafeniscertificaat van uw broer J. te overhandigen aan uw broer A. d.d. 6 september 2016; en een kopie van het registratiebewijs van uw schoonzus, V. S. T., de echtgenote van uw overleden broer, bij de asielinstanties van de Verenigde Staten, d.d. 15 december 2017. Uw advocaat, meester Hauquier loco meester Geleyn, merkte via zijn schrijven d.d. 6 augustus 2019 op betreffende de notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 7 maart 2019 dat u wel degelijk driemaal een telefonische bedreiging kreeg in juni 2018 en nooit in juli 2018.*

#### **B. Motivering**

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratieve dossier, dient vastgesteld te worden dat u geen aanspraak maakt op het vluchtelingenstatuut of het subsidiaire beschermingsstatuut.*

*U verklaarde Venezuela te hebben verlaten omdat uw broer vermoord werd en er de autoriteiten nooit een dader hebben aangehouden. Daarenboven kreeg u in juni 2018 bedreigende telefoonoproepen waarin u aangemaand werd de zaak te later rusten (CGVS I p. 11). U slaagde er echter niet in het Commissariaat-generaal te overtuigen dat er in uw hoofde sprake is voor een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.*

*Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw vermoeden dat de Venezolaanse veiligheidsdiensten iets te maken zouden hebben met de dood van uw broer (CGVS I p. 7, CGVS II p. 5, 6), geenszins overtuigt. Dit blijkt immers een louter veronderstelling van uwentwege te zijn die u baseert op het feit dat de zaak van uw broer nooit opgelost raakte en dat u plots telefonische oproepen kreeg (CGVS II p. 5). Dat u gevisieerd zou worden door de veiligheidsdiensten wordt bijkomend ondermijnd door de vaststelling dat u probleemloos met uw eigen paspoort legaal het land verlaten hebt vanuit een internationale luchthaven en dat u recent voor uw vertrek nog een carnet de la patria kon verkrijgen (document 12 in uw administratieve dossier). In dit verband dient verder opgemerkt te worden dat u de stelling dat de politie niets gedaan heeft om de zaak van uw broer op te lossen (CGVS II p. 5) of weigerde informatie te geven (CGVS II p. 6), niet kan hardmaken. Verschillende elementen in uw verklaringen wijzen er immers op dat de politie wel degelijk opgetreden heeft. Zo is zij na de moord op uw broer ter plaatse gekomen en werd er een onderzoek gestart (CGVS II p. 5). U vermoedt dat de getuigen ondervraagd werden en de uw contactpersoon bij de politie Kiko bracht u op de hoogte van wat er op de videobeelden die in de buurt gemaakt werden stond (CGVS p. 5). Eveneens blijkt dat de onderzoeksdiensten de relevante documenten aan uw familie overmaakten (document 15 in uw administratieve dossier). Het loutere feit dat er geen dader geïdentificeerd werd, en aldus logischerwijze ook geen veroordeling gebeurde (CGVS II p. 6), kan aan verschillende oorzaken te wijten zijn, zoals een gebrek aan bewijs, en wijst op zich niet op een onkunde of onwil van de politie om de zaak op te lossen. Voorgaande vaststellingen ondergraven verder uw bewering dat de veiligheidsdiensten betrokken waren bij de dood van uw broer.*

*In dit licht hiervan zijn uw verklaringen als zou u in juni 2018, meer dan twee jaar na de moord op uw broer, plotsklaps dreigoproepen te hebben ontvangen waarin gemeld werd dat u de zaak omtrent uw broer moest laten rusten en waarin volgens uw verklaringen interne informatie van de politie werd doorgegeven, dan ook weinig waarschijnlijk. Hierbij sluit aan dat het erg bevreemdend is dat u uw advocaat noch de agent genaamd K., met wie u jarenlang contact had en die u, zoals hierboven reeds gesteld, inlichtte over de genomen onderzoeksdaden, niet van de door u ontvangen bedreigingen op de hoogte bracht (CGVS II p.6 ). Dat zij u niet verder zouden kunnen helpen (ibidem), is gelet op de belangrijke nieuwe informatie die deze oproepen zouden kunnen verschaffen in het onderzoek dan ook geenszins een voldoende rechtvaardiging voor uw nalaten ter zake. Evenzeer is het merkwaardig dat u na het ontvangen van deze bedreigingen noch de nummers waarmee deze oproepen gedaan werden, blokkeerde (CGVS II p. 3), noch van telefoonnummer veranderde of een andere maatregel nam om deze oproepen te beëindigen (CGVS II p. 6).*

*Wat er ook van zij dient opgemerkt te worden dat na de driemaalige dreigoproepen die u kreeg in juni 2018, zich geen concrete incidenten meer voordeden. U stelde dan wel dat u vaak de indruk had dat u gevolgd werd door auto's op straat maar u voegde hier zelf aan toe dat het mogelijk was dat dit niet tegen u gericht was (CGVS II p. 3-4). Hierbij dient voorts opgemerkt te worden dat geen van uw familieleden ooit gelijkaardige benaderingen ondergingen (CGVS II p. 4), hoewel uw broer en vader zich ook in de zaak interesseerden, zoals blijkt uit de door u neergelegde documenten en de verklaringen van uw echtgenote (document 15 in uw administratieve dossier, CGVS II echtgenote p. 3, 6). Uw broers en ouders wonen bovendien nog steeds in Barquisimeto en zetten hun dagelijkse activiteiten gewoon verder. Zo is A. modeontwerper en houdt J. zich bezig met de verkoop van drinkwater (CGVS I p. 6). Het geheel van voorgaande elementen noopt ertoe te concluderen dat er geen aanwijzingen zijn dat u of uw familieleden actueel belaagd zouden worden in de nasleep van de moord op uw broer. Daarenboven dient dan ook opgemerkt te worden dat deze oproepen zich niet meer opnieuw hebben voorgedaan, bij u of uw familie, en bovendien zonder gevolg gebleven zijn. Deze feiten zijn derhalve niet voldoende zwaarwichtig om te kunnen spreken van vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald onder de definitie van subsidiaire bescherming.*

*Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.*

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. X).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precarie omstandigheden leeft.

U verwees in dit verband naar de hyperinflatie (CGVS I p. 5), het uitvallen van de elektriciteit (CGVS II p. 2-3, 9), en het gebrek aan voeding en medicatie (CGVS I p. 12). Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het

lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Zo dient te worden opgemerkt dat een eigen woning bezit (CGVS I p. 4), en dat u samen met uw broers tot enkele maanden voor uw vertrek een eigen zaak had (CGVS I p. 4-5). Uw echtgenote verdiende bij als naaister (CGVS I p. 5) en uw dochters konden tot juli 2018 naar school gaan (CGVS I p. 12, document 13 in uw administratieve dossier). Uw broer is modeontwerper en uw andere broer is verkoper van drinkwater (CGVS I p. 6). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_venezuela\\_situation\\_securitaire\\_20190404.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf) of op <https://www.cgvs.be/nl> en **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_venezuela\\_veiligheidssituatie\\_addendum\\_20190701.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf) of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela, zoals uzelf eveneens aanhaalde (CGVS I p. 5, 12). Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Ook de moord op uw broer, de achtervolging van uw echtgenote een aantal jaren geleden (CGVS II p. 4), de beroving van uw gsm (CGVS II p. 7), en de roofmoord op de echtgenoot van de nicht van uw moeder (CGVS I p. 12) kaderen in deze algemene criminaliteit. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie kunnen weerleggen. Uw Venezolaanse paspoort, carnet della patria en Syrische identiteitskaart bevestigen uw identiteit en dubbele nationaliteit. Uw huwelijksakte bevestigt uw huwelijk met uw echtgenote I. D.. Het krantenartikel, de overlijdensakte, en de documenten van de afdeling moordonderzoek van Lara staven weliswaar de moord op uw broer, doch kunnen geenszins uw aangehaalde problemen met de

veiligheidsdiensten onderschrijven. Het registratiebewijs van uw schoonzus in de Verenigde Staten bewijst dat zij daar een verzoek om internationale bescherming indiende. De schoolattesten van uw kinderen bevestigen hun scholingsgraad. Geen van voormelde gegevens wordt echter in twijfel getrokken.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing t.a.v. tweede verzoekster, D.I., luidt als volgt:

#### **“Feitenrelaas**

Volgens uw verklaringen heeft u een dubbele nationaliteit, namelijk van Venezuela en Syrië. U bent geboren in Aleppo, Syrië. In 2001 huwde u met A. E. Z. (O.V. X). Sindsdien woonde u in Barquisimeto, deelstaat Lara, Venezuela. Op 6 september 2016 werd uw schoonbroer J. E. Z. gedood bij een straatincident. Uw echtgenoot, schoonbroer en schoonvader gingen regelmatig informeren bij de politie naar wat er precies gebeurd was, doch de politie kon nooit een dader identificeren. In juni 2018 kreeg uw echtgenoot een aantal telefonische oproepen waarin bedreigingen geuit werden. Er werd hem verteld dat hij het onderzoek moest laten rusten en dat hij zich beter op zijn eigen familie zou concentreren. Sindsdien kwam u enkel nog buiten in het bijzijn van uw echtgenoot. Op 30 oktober 2018 vertrokken u, uw echtgenoot en uw kinderen op legale wijze met jullie eigen paspoort uit Venezuela. Jullie reisden via Lissabon naar België, waar jullie aankwamen op 31 oktober 2018. Op 20 november 2018 diende u een verzoek om internationale bescherming in. U vreest bij een terugkeer naar Venezuela dat u, uw echtgenoot of kinderen vermoord of ontvoerd zouden worden. Daarnaast bent u vertrokken vanwege de slechte algemene situatie in Venezuela.

Ter staving van uw identiteit en relaas legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, uitgereikt op 3 maart 2015; uw Syrische identiteitskaart, uitgereikt op 16 juli 2007 te Yeser Al Suhr, Syrië; de paspoorten van uw drie dochters, uitgereikt in juli 2016; een verslag van uw spoedopname in het Algemeen Ziekenhuis Klina in Brasschaat d.d. 12 november 2018, waaruit blijkt dat u hoestbuien had en misselijk was; en een overzicht van uw medisch dossier van de centrumarts van het opvangcentrum in Houthalen-Helchteren d.d. 7 december 2018 waaruit blijkt dat u last heeft van hoestbuien, misselijkheid, stijve nekspieren en hoofdpijn.

#### **A. Motivering**

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw gezondheidstoestand, namelijk het verslag van uw spoedopname d.d. 12 november 2018 en uw medisch dossier van het open centrum, moet er immers op worden gewezen dat hieruit enkel valt af te leiden dat bij u op 12 november 2018 een virale verkoudheid werd vastgesteld en dat u daardoor last had van hoestbuien, misselijkheid en hoofdpijn. Deze stukken zijn echter geenszins van die aard dat zij kunnen aantonen dat u niet bij machte was om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Hieraan kan worden toegevoegd dat u bij de persoonlijke onderhouds, die plaatsvonden in maart en april 2019, i.e. enkele maanden na uw spoedopname, klaarblijkelijk in staat was om op coherente wijze uw asielmotieven toe te lichten.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen en uw administratieve dossier blijkt dat u uw verzoek integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw echtgenoot, A. E. Z., zijnde de telefonische bedreigingen die hij ontving in juni 2018 in de nasleep van de moord op zijn broer en de algemene lamentabele situatie in

Venezuela (CGVS II p. 3, 7). In het kader van zijn verzoek werd een weigeringsbeslissing genomen, die als volgt luidt:

*"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratieve dossier, dient vastgesteld te worden dat u geen aanspraak maakt op het vluchtelingenstatuut of het subsidiaire beschermingsstatuut.*

*U verklaarde Venezuela te hebben verlaten omdat uw broer vermoord werd en er de autoriteiten nooit een dader hebben aangehouden. Daarenboven kreeg u in juni 2018 bedreigende telefoonoproepen waarin u aangemaand werd de zaak te later rusten (CGVS I p. 11). U slaagde er echter niet in het Commissariaat-generaal te overtuigen dat er in uw hoofde sprake is voor een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.*

*Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw vermoeden dat de Venezolaanse veiligheidsdiensten iets te maken zouden hebben met de dood van uw broer (CGVS I p. 7, CGVS II p. 5, 6), geenszins overtuigt. Dit blijkt immers een louter veronderstelling van uwentwege te zijn die u baseert op het feit dat de zaak van uw broer nooit opgelost raakte en dat u plots telefonische oproepen kreeg (CGVS II p. 5). Dat u geviseerd zou worden door de veiligheidsdiensten wordt bijkomend ondermijnd door de vaststelling dat u probleemloos met uw eigen paspoort legaal het land verlaten hebt vanuit een internationale luchthaven en dat u recent voor uw vertrek nog een carnet della patria kon verkrijgen (document 12 in uw administratieve dossier). In dit verband dient verder opgemerkt te worden dat u de stelling dat de politie niets gedaan heeft om de zaak van uw broer op te lossen (CGVS II p. 5) of weigerde informatie te geven (CGVS II p. 6), niet kan hardmaken. Verschillende elementen in uw verklaringen wijzen er immers op dat de politie wel degelijk opgetreden heeft. Zo is zij na de moord op uw broer ter plaatse gekomen en werd er een onderzoek gestart (CGVS II p. 5). U vermoedt dat de getuigen ondervraagd werden en de uw contactpersoon bij de politie K. bracht u op de hoogte van wat er op de videobeelden die in de buurt gemaakt werden stond (CGVS p. 5). Eveneens blijkt dat de onderzoeksdiensten de relevante documenten aan uw familie overmaakten (document 15 in uw administratieve dossier). Het loutere feit dat er geen dader geïdentificeerd werd, en aldus logischerwijze ook geen veroordeling gebeurde (CGVS II p. 6), kan aan verschillende oorzaken te wijten zijn, zoals een gebrek aan bewijs, en wijst op zich niet op een onkunde of onwil van de politie om de zaak op te lossen. Voorgaande vaststellingen ondergraven verder uw bewering dat de veiligheidsdiensten betrokken waren bij de dood van uw broer.*

*In dit licht hiervan zijn uw verklaringen als zou u in juni 2018, meer dan twee jaar na de moord op uw broer, plotsklaps dreigoproepen te hebben ontvangen waarin gemeld werd dat u de zaak omtrent uw broer moest laten rusten en waarin volgens uw verklaringen interne informatie van de politie werd doorgegeven, dan ook weinig waarschijnlijk. Hierbij sluit aan dat het erg bevreemdend is dat u uw advocaat noch de agent genaamd K., met wie u jarenlang contact had en die u, zoals hierboven reeds gesteld, inlichtte over de genomen onderzoeksdaden, niet van de door u ontvangen bedreigingen op de hoogte bracht (CGVS II p.6 ). Dat zij u niet verder zouden kunnen helpen (ibidem), is gelet op de belangrijke nieuwe informatie die deze oproepen zouden kunnen verschaffen in het onderzoek dan ook geenszins een voldoende rechtvaardiging voor uw nalaten ter zake. Evenzeer is het merkwaardig dat u na het ontvangen van deze bedreigingen noch de nummers waarmee deze oproepen gedaan werden, blokkeerde (CGVS II p. 3), noch van telefoonnummer veranderde of een andere maatregel nam om deze oproepen te beëindigen (CGVS II p. 6).*

*Wat er ook van zij dient opgemerkt te worden dat na de driemaalige dreigoproepen die u kreeg in juni 2018, zich geen concrete incidenten meer voordeden. U stelde dan wel dat u vaak de indruk had dat u gevolgd werd door auto's op straat maar u voegde hier zelf aan toe dat het mogelijk was dat dit niet tegen u gericht was (CGVS II p. 3-4). Hierbij dient voorts opgemerkt te worden dat geen van uw familieleden ooit gelijkaardige benaderingen ondergingen (CGVS II p. 4), hoewel uw broer en vader zich*

ook in de zaak interesseerden, zoals blijkt uit de door u neergelegde documenten en de verklaringen van uw echtgenote (document 15 in uw administratieve dossier, CGVS II echtgenote p. 3, 6). Uw broers en ouders wonen bovendien nog steeds in Barquisimeto en zetten hun dagelijkse activiteiten gewoon verder. Zo is A. modeontwerper en houdt J. zich bezig met de verkoop van drinkwater (CGVS I p. 6). Het geheel van voorgaande elementen noopt ertoe te concluderen dat er geen aanwijzingen zijn dat u of uw familieleden actueel belaagd zouden worden in de nasleep van de moord op uw broer. Daarenboven dient dan ook opgemerkt te worden dat deze oproepen zich niet meer opnieuw hebben voorgedaan, bij u of uw familie, en bovendien zonder gevolg gebleven zijn. Deze feiten zijn derhalve niet voldoende zwaarwichtig om te kunnen spreken van vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald onder de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. X).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Müslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precarie omstandigheden leeft.

U verwees in dit verband naar de hyperinflatie (CGVS I p. 5), het uitvallen van de elektriciteit (CGVS II p. 2-3, 9), en het gebrek aan voeding en medicatie (CGVS I p. 12). Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist

(EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Zo dient te worden opgemerkt dat een eigen woning bezit (CGVS I p. 4), en dat u samen met uw broers tot enkele maanden voor uw vertrek een eigen zaak had (CGVS I p. 4-5). Uw echtgenote verdiende bij als naaister (CGVS I p. 5) en uw dochters konden tot juli 2018 naar school gaan (CGVS I p. 12, document 13 in uw administratieve dossier). Uw broer is modeontwerper en uw andere broer is verkoper van drinkwater (CGVS I p. 6). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_venezuela\\_situation\\_securitaire\\_20190404.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf) of op <https://www.cgvs.be/nl> en **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_venezuela\\_veiligheidssituatie\\_addendum\\_20190701.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf) of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela, zoals uzelf eveneens aanhaalde (CGVS I p. 5, 12). Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Ook de moord op uw broer, de achtervolging van uw echtgenote een aantal jaren geleden (CGVS II p. 4), de beroving van uw gsm (CGVS II p. 7), en de roofmoord op de echtgenoot van de nicht van uw moeder (CGVS I p. 12) kaderen in deze algemene criminaliteit. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit

*de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.*

*Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.*

*De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie kunnen weerleggen. Uw Venezolaanse paspoort, carnet della patria en Syrische identiteitskaart bevestigen uw identiteit en dubbele nationaliteit. Uw huwelijksakte bevestigt uw huwelijk met uw echtgenote I. D.. Het krantenartikel, de overlijdensakte, en de documenten van de afdeling moordonderzoek van Lara staven weliswaar de moord op uw broer, doch kunnen geenszins uw aangehaalde problemen met de veiligheidsdiensten onderschrijven. Het registratiebewijs van uw schoonzus in de Verenigde Staten bewijst dat zij daar een verzoek om internationale bescherming indiende. De schoolattesten van uw kinderen bevestigen hun scholingsgraad. Geen van voormelde gegevens wordt echter in twijfel getrokken."*

*Derhalve wordt ook u de internationale bescherming geweigerd.*

## **B. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

## **2. Over de gegrondheid van het beroep**

### **2.1. Het verzoekschrift**

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, artikel 3 van het EVRM, artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet; artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering); het algemeen beginsel van voorzichtigheid; het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen).

Zij vorderen in hoofddorde de toekenning van de vluchtelingenstatus. Hieromtrent merken zij ten eerste op dat de kern van de door verzoekers aangehaalde feiten niet wordt betwist door verwerende partij, met name dat de broer van verzoekende partij op gewelddadige wijze om het leven kwam tijdens een straatincident en dat er een onderzoek volgde door de "*Venezolaanse politionele autoriteiten*", maar dat dit tot niets leidde (stuk 1, p. 2). Zij stellen dat met betrekking tot de dreigtelefoons die verzoekende partij ontving in juni 2018 verwerende partij twijfels uit aangaande de geloofwaardigheid van deze feiten, maar beticht verzoekende partij niet van flagrante leugens en toont niet op dienstige wijze een manifeste ongeloofwaardigheid aan. Zij merken op dat verwerende partij niet verder komt dan hun relaas op dit punt "*bevreemdend*" en "*merkwaardig*" te bestempelen doch "*laat na in concreto aan te tonen waarom deze feiten enige geloofwaardigheid zouden ontberen. Verzoekende partij volhardt op dit punt dan ook in haar verklaringen: zij ontving twee jaar na de moord op haar broer dreigtelefoons aangezien het onderzoek naar deze moord op dat moment dusdanig gevorderd was en de personen verantwoordelijk voor de bedreigingen een verder onderzoek in de kiem trachtten te smoren. Indien uw Raad zou besluiten dat er op dit punt twijfel is omtrent de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij, past het om te verwijzen naar het principe van het voordeel van de twijfel (zie infra)*". Zij stellen vervolgens dat, waar de aangehaalde feiten als onvoldoende zwaarwichtig worden beschouwd om te kunnen spreken van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, "*[H]ieronder zal echter worden aangetoond dat de door verzoekende partij aangehaalde feiten kaderen in het bredere fenomeen van misdaden die in Venezuela worden gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen die de*

medewerking krijgen van of minstens gedoogd worden door de Venezolaanse veiligheidsdiensten (zie *infra*). Hieruit zal blijken dat de door verzoekende partij beweerde betrokkenheid van de Venezolaanse veiligheidsdiensten allerm minst een 'loutere veronderstelling' is en dat zij wel degelijk een gegronde vrees koestert voor persoonlijke vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, met name een vervolging door georganiseerde misdaadgroepen in de zin van artikel 48/5 § 1, c) van de Vreemdelingenwet waartegen de Venezolaanse Staat geen doeltreffende en niet-tijdelijke bescherming kan bieden in de zin van artikel 48/5 § 2 van de Vreemdelingenwet".

Met betrekking tot de georganiseerde misdaadgroepen en de rol van de veiligheidsdiensten in Venezuela stellen zij dat uit verschillende bronnen blijkt dat er sprake is van een uiterst hoog misdaadpeil in Venezuela en dat *"Georganiseerde misdaadgroepen, de zogenaamde 'megabandas' krijgen vrij spel van de overheid, die niet langer in staat is de orde te handhaven, en worden veelal gedoogd door diezelfde overheid"*. Ter ondersteuning van hun stelling citeren zij en voegen zij een vrije vertaling toe van een paragraaf van de COI Focus van 4 april 2019 waarin wordt gesteld dat de megabanda's uitgestrekte gebieden beheersen in het hele land en vaak worden geleid door prano's, bendeleden die gevangen zitten of de gevangenis hebben verlaten en dat zij de mogelijkheid hebben om te onderhandelen met de autoriteiten, waardoor een pax mafiosa, zoals InSight Crime stelt, mogelijk is en dat ondanks de inspanningen die de autoriteiten hebben geleverd sinds 2015, de megabanda's relatief ongestraft blijven. Zij stellen verder dat verwerende partij het bestaan van deze groepen en het gedoogbeleid van de Venezolaanse autoriteiten terzake aanhaalt in haar rapport, maar die verder niet belicht in de COI Focus, terwijl meerdere bronnen wijzen op de ernst van de problematiek die volgens verzoekers *"zonder twijfel aanleiding kan geven tot een persoonlijke vervolging waartegen de Staat geen bescherming kan bieden"*. Verzoeker citeert vervolgens en voegt een vrije vertaling toe van een het artikel Insight Crime, *"The Devolution of State Power: 'The Pranes'"*, 20.05.2018, waarin ondermeer wordt gesteld *"Sinds de handgekozen opvolger van Chavez, president Nicolas Maduro, de inflatie is uit de hand gelopen, voedsel is schaars geworden in de schappen van de supermarkten en de regering heeft een nog hardere lijn tegen politieke dissidenten ingesteld. Maar ironisch genoeg lijkt het erop dat de schurken een efficiëntere regering hebben dan Maduro. De gerechtigheid is snel, en hoewel voedsel schaars is in de schappen van de supermarkten, lijken de kranen in staat om al het voedsel te krijgen dat ze nodig hebben. Inderdaad, de inwoners van de staat Aragua staan erom bekend dat ze naar de Tocarón gevangenis gaan als ze nergens anders voedsel kunnen kopen. De gangen van de gevangenis lijken op de grot van Aladdin, met goederen die tegen muren zijn opgestapeld, verkopers die een levendige handel drijven met zowel gevangenen als het grote publiek. De Pax Mafiosa die Varela oprichtte slaagde er wel in om de moorden in de gevangenschappen ten val te brengen. Terwijl er incidenten van gevangenisrellen, schandalen en geweld plaatsvonden, slaagde ze er toch in om de zaken in de gevangenschappen in de doofpot te houden. Echter, dit systeem gaf geboorte aan een nieuwe generatie van de georganiseerde misdaad structuren, en de pranen, de treinen en megabanda's hebben nu een bereik in het hele land het opdrijven van criminaliteit en moord. Dit alles heeft ertoe bijgedragen dat Venezuela een van de gevaarlijkste naties ter wereld is geworden."* Wat betreft de betrokkenheid van de Venezolaanse veiligheidsdiensten bij het geweld gepleegd door deze georganiseerde misdaadgroepen citeren en voegen zij een vrije vertaling toe van een paragraaf van het artikel Insight Crime, *"Mas de 500 policas implicados en secuestros y extorsiones en Venezuela"*, 20.05.2018. Daarin wordt onder meer vermeld dat *"Tijdens het presidentschap van Chavez begonnen corrupte veiligheidsagenten met ontvoeringsbendes, waarbij ze gebruik maakten van politie-inlichtingen om mensen die beschuldigd worden van gewone en politieke misdaden te identificeren, af te persen en te ontvoeren. Na de economische ineenstorting van Venezuela werden verschillende overheidsfunctionarissen verleid om zich te verenigen met criminele bendes in de opdracht van ontvoeringen. Het is gebruikelijk voor bendes om ontvoering en politie te plegen en te onderhandelen over losgeld. Slachtoffers van hun kant doen vaak geen aangifte van dergelijke misdrijven, uit angst voor corrupte politie- of veiligheidsagenten. Deskundigen die door ABC worden geraadpleegd, wijzen erop dat slachtoffers vaak het land verlaten in plaats van naar de autoriteiten te gaan. Ontvoering en afpersing zijn niet de enige misdaden die worden verergerd door de deelname van ambtenaren. Een studie uit 2018 van het Venezolaanse observatorium voor georganiseerde misdaad wees uit dat 14 procent van de misdaden in Venezuela betrekking had op overheidsfunctionarissen, met name leden van de politie en de strijdkrachten"*. Zij stellen dat uit deze informatie blijkt dat het geweld gepleegd door georganiseerde misdaadgroeperingen die gedoogd worden door de Venezolaanse overheid en waarbij de veiligheidsdiensten betrokken zijn proporties aanneemt die ertoe leidt dat personen die geviséerd worden door dit geweld persoonlijk vervolgd worden door niet-overheidsactoren waartegen de overheid geen bescherming biedt. Dit is het geval voor verzoekende partij nu haar broer werd vermoord door onbekenden *"doch verzoekende partij vermoedt dat de veiligheidsdiensten hierbij betrokken waren, hetgeen geenszins een loutere bewering is daar uit de objectieve informatie blijkt dat deze problematiek wel degelijk een realiteit is in Venezuela (zie*

*supra*)". Verzoekers stellen dat het onderzoek naar niets leidde door de betrokkenheid van de veiligheidsdiensten en het algemene falen van de Venezolaanse justitie en dat, omdat zij weigerden het onderzoek door een door hen aangestelde advocaat, te laten vallen, zij dreigementen ontvingen vanwege deze georganiseerde misdaadgroeperingen *"en/of de met deze groepen collaborerende elementen binnen de Venezolaanse veiligheidsdiensten"* en besloot zij het land te ontvluchten. Zij stelt dat verwerende partij in de bestreden beslissing geen melding maakt van het fenomeen van geweld door de megabanda's en het gedoogbeleid van de overheid hieromtrent en dat de COI Focus hier slechts zeer summier naar verwijst, hoewel dit wel degelijk een wijdverbreid fenomeen is. Verzoekers stellen dat verwerende partij zich dus onvoldoende van haar onderzoeksplicht heeft gekwetend en dat aanvullend onderzoek noodzakelijk is.

Zij stellen tot slot dat indien de Raad zou besluiten dat er twijfel is omtrent de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker, het UNHCR het principe van het voordeel van de twijfel weerhoudt als criterium van het onderzoek van de beschermingsvraag. Zij citeren in dit verband volgende arresten en beslissingen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen: VBCV dd. 16 november 2009, RVV n° X dd. 28 januari 2009 en RW n° X dd. 2 oktober 2008; RVV, n°X dd. 2 oktober 2008 en RW, n° X dd. 23 juni 2009 ; RW, n° X dd. 20 november 2008, RW n° X dd. 19 mei 2009.

In ondergeschikte orde vorderen verzoekers de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Na een theoretische uiteenzetting over de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) stellen verzoekers met betrekking tot de humanitaire situatie dat *"tal van objectieve bronnen aantonen dat de situatie in Venezuela kan beschreven worden als "ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien."* Ter ondersteuning van hun stelling citeren zij en voegen zij een vrije vertaling toe van volgende bronnen: "High Commissioner for Refugees (UNHCR), *"Guidance Note on the Outflow of Venezuelans"* , maart 2018; UN News Service, *"Nearly 800 Venezuelans arriving in Brazil each day, many seeking asylum, UN refugee agency says"*, 6 april 2018; UN News Service, *"UN agency issues refugee protection guidance for thousands of Venezuelans fleeing crisis-torn country"*, 13 maart 2018; UN News Service, *"Human rights chief calls for international probe on Venezuela, following 'shocking accounts of extrajudicial killings'"*; European Parliamentary Research Service (EPRS), *"The Venezuelan migrant crisis: A growing emergency for the region"*, december 2018; Inter-American Commission on Human Rights (IACHR), *"Resolution 2/18: Forced Migration of Venezuelans"*, 14 maart 2018, Resolution 2/18.

Verzoekers stellen dat volgens De Foreign and Commonwealth Office van het Verenigd Koninkrijk Venezolanen nog amper in hun basisbehoeften kunnen voorzien en verwijzen naar de Europese Unie die eveneens hun bezorgdheden hebben geuit met betrekking tot de beschikbaarheid van voedsel en toegang tot gezondheidszorg (United Kingdom: Foreign and Commonwealth Office, *"Human Rights and Democracy Report 2017 – Venezuela"*, 16 juli 2018). Verzoekers verwijzen in dit verband ook naar Human Rights Watch, *"World Report 2018 – Venezuela"*, 18 januari 2018; Amnesty International, *"Venezuelans are taking desperate measures to escape"*, 27 maart 2018; ACAPS, *"Venezuela situational update and 2019 outlook"*, 28 maart 2019 (p. 4); Norwegian Refugee Council/Internal Displacement Monitoring Centre (NRC/IDMC), *"2018 Global Report on Internal Displacement - The Americas"*, 16 mei 2018. Zij stellen verder dat *"International Crisis Group"* bovendien aantoonde dat de ernstige humanitaire omstandigheden het gevolg zijn van de nalatigheid van de overheid (International Crisis Group (ICG), *"Friendly Fire: Venezuela's Opposition Turmoil"*, 23 december 2018; p. i en 19; International Crisis Group (ICG), *"Misery as Strategy: The Human Cost of Conflict"*, 31 mei 2018).

Wat betreft toegang tot de gezondheidszorg, verwijzen verzoekers vooreerst naar de briefing note van ACAPS (p. 2-3p) waarin melding wordt gemaakt van het verder achteruitgaan van het gezondheidssysteem, een tekort aan medicijnen en gezondheidsvoorzieningen, de heropleving van ziekten die vroeger werden uitgeroeid, zoals malaria, heropleven en dat medicijnen voor hiv-patiënten bijzonder moeilijk te vinden zijn. Zij citeren ook International Crisis Group die stellen dat *"in het midden van de twintigste eeuw was Venezuela een pionier in de uitroeiing van tropische ziekten. Nu de gezondheidszorg echter op instorten staat en armoede en ondervoeding zich verspreiden, vormen overdraagbare ziekten een bedreiging voor een toenemend aantal mensen. De afgelopen jaren is er een malaria-epidemie geweest, die zich concentreerde in de Arco Minero, en de terugkeer van ooit uitgeroeide ziekten, waaronder mazelen en difterie. De regering heeft getracht deze uitbraken te*

*bagatelliseren. De economische crisis heeft geleid tot chronische tekorten aan vaccins*" (International Crisis Group (ICG), *"Containing the Shock Waves from Venezuela"*, 21 maart 2018, p. 21). Zij stellen verder dat de economische crisis, gepaard gaande met hyperinflatie en aanhoudende tekorten aan voedsel en medicijnen de capaciteit van Venezuela om in hun basisbehoeften te voorzien, drastisch vermindert. Zij citeren vervolgens Amnesty International, *"Venezuelans are taking desperate measures to escape"*, 27 maart 2018 en Human Rights Watch, *"World Report 2018 – Venezuela"*, 18 januari 2018 waarin gewezen wordt op ernstige tekorten van medicijnen en voedsel waardoor hun recht op gezondheid en voedsel ernstig wordt ondermijnd.

Zij vervolgen hun betoog door te stellen dat de *"gezondheidszorg in Venezuela is tegenwoordig zo goed als onbestaande en Venezolanen begeven zich massaal naar de buurlanden in de hoop aldaar de nodige medische zorgen die niet langer beschikbaar zijn in Venezuela te verkrijgen. Bovendien blokkeert de Venezolaanse overheid alle hulp die van buitenaf wordt aangeboden in de vorm van voedsel en medische hulp"*. Ter ondersteuning van hun stelling citeren zij en voegen zij een vrije vertaling toe van International Crisis Group (ICG), *"Containing the Shock Waves from Venezuela"*, 21 maart 2018 (p. 21, i. en 24). Zij stellen ook dat recente nieuwsartikels aantonen dat het gezondheidssysteem in Venezuela ernstig te lijden heeft onder de politieke en economische crisis die er heerst en dat er sprake is van een neerwaartse spiraal. Zo is er volgens Mercer geen toegang tot adequate verzorging via de publieke gezondheidszorg in Venezuela (Mercer - Mobility Exchange, *"Insights: Caracas, Venezuela: Healthcare Crisis"*); legt volgens VOA News de Wereldgezondheidsorganisatie de schuld bij de politieke en socio-economische situatie voor de ineenstorting van het gezondheidssysteem (VOA News, *"Venezuela's Health Care System Continues Downward Spiral"*, 20 februari 2019), stelt Deutsche Welle dat ziekenhuizen zo goed als niets meer hebben en dat ICRC medische faciliteiten opzet in buurlanden om de toestroom van Venezolanen met medische problemen op te vangen (Deutsche Welle, *"Venezuela's health care crisis: Hospitals have 'nothing left'"*, 19 februari 2019) en rapporteert The Guardian dat ziekenhuizen zelfs niet over zeep beschikken en dat families genooddaakt zijn om zelf de nodige medicatie, rubberen handschoenen, spuiten en schoonmaakproducten mee te nemen voor hun zieke familieleden (The Guardian, *"Venezuela crisis takes deadly toll on buckling health system"*, 6 januari 2019).

Wat vervolgens de toegang tot voedsel betreft citeren zij ACAPS, *"Venezuela situational update and 2019 outlook"*, 28 maart 2019" (p. 3) en Human Rights Watch, *"Venezuela's Humanitarian Emergency: Large-Scale UN Response Needed to Address Health and Food Crises"*, 4 april 2019 (p. 25-29); waarin onder meer wordt gemeld dat ondervoeding van kinderen onder 5 jaar alarmerende drempels heeft bereikt, dat de distributie van voedsel afhankelijk is van het bezit van een vaderlandkaart; dat de inflatie een verwoestende invloed heeft op de koopkracht van de Venezolaanse huishoudens, dat in 2018 de FAO aangaf dat tussen 2015 en 2017 11,7 procent van de Venezolaanse bevolking tussen 2008 en 2013 ondervoed was en dat volgens studies van Caritas en Bengoa Foundation een hoog niveau van acute ondervoeding in ten minste enkele kwetsbare gemeenschappen, zoals kinderen, worden vastgesteld, naast ondervoeding van zwangere vrouwen.

Met betrekking tot de veiligheidssituatie stellen verzoekers dat volgens International Crisis Group er een uiterst volatiele situatie heerst in Venezuela en citeren zij International Crisis Group (ICG), *"Containing the Shock Waves from Venezuela"*, 21 maart 2018 (p. 14) en International Crisis Group (ICG), *"Friendly Fire: Venezuela's Opposition Turmoil"*, 23 december 2018 (p. 3-6) alsook UN News Service, *"Human rights chief calls for international probe on Venezuela, following 'shocking accounts of extrajudicial killings'"*, 22 juni 2018. Zij verwijzen tenslotte ook naar de studie van het Europees Parlement waarin onder meer wordt gesteld dat *"Hoewel er geen betrouwbare officiële gegevens over de afgelopen 15 jaar beschikbaar zijn, meldt de Venezolaanse waarnemingspost voor geweld (OW) dat in 2016 het geschatte aantal gewelddadige sterfgevallen in het land meer dan 28 400 - 98 per 100 000 inwoners bedroeg, wat 3,6 keer zo hoog is als in Brazilië of Colombia, waarmee Venezuela na El Salvador het land is met het op een na hoogste gewelddadige sterftcijfer"* (European Parliamentary Research Service (EPRS), *The Venezuelan migrant crisis: A growing emergency for the region*, december 2018, p. 5). Tenslotte stellen verzoekers dat verwerende partij de mate van geweld in Venezuela bagatelliseert in de bestreden beslissingen door te stellen dat gemeenrechtelijke criminaliteit veelvuldig voorkomt in Venezuela maar dat dit niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet nu zij voorbijgaat *"aan het feit dat de hierboven aangehaalde bronnen spreken over een uiterst volatiele situatie, waarbij Venezuela zelfs op de tweede plaats staat wat betreft gewelddadige sterftcijfers. Bovendien blijkt ook dat de misdadigers veelal behoren tot de*

*politiediensten, inlichtingendiensten en het leger, wat eveneens bevestigd wordt door verwerende partij*". Als conclusie van dit onderdeel stellen verzoekers dat een terugkeer naar hun land van herkomst een schending zou uitmaken van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 EVRM en citeren vervolgens een aantal paragrafen uit Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, *"Venezuela: Treatment by the authorities and progovernment groups of failed refugee claimants who return to the country (2016-December 2017)"*, 5 januari 2018, VEN106031.FE, waarin onder meer wordt gemeld dat *"mislukte vluchtelingen die terugkeren naar Venezuela onder andere de volgende gevolgen kunnen hebben: niet in staat zijn om werk te vinden, hun paspoort te laten annuleren of in de gevangenis te belanden "zonder een regelmatig proces, aangezien het gerechtelijk apparaat ondergeschikt is aan de uitvoerende macht" (La voz de la diaspora venezolana 19 dec. 2017)"*; dat er *"geen hulpprogramma's zijn van de overheid voor de re-integratie van afgewezen vluchtelingen"* en dat het volgens een gecontacteerde assistent-professor *"moeilijk zijn voor een persoon die in het buitenland woont om toegang te krijgen tot deze diensten wanneer hij of zij niet in het bezit is van die kaart (assistent-professor 13 december 2017). Volgens de coordinator van La voz de la diaspora venezolana wordt de nationale kaart gebruikt om voedselrantsoenen te controleren en is de nationale kaart "voor alles" noodzakelijk geworden (La voz de la diaspora venezolana 19 dec 2017)"*.

In uiterst ondergeschikte orde tenslotte stellen verzoekers dat verwerende partij het relaas van verzoekers duidelijk onvoldoende heeft geanalyseerd en al te makkelijk heeft besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus zonder op afdoende wijze rekening te houden met de algemene en persoonlijke situatie waarin zij verkeren in het kader van de voorgelegde documenten en verklaringen. Zij zijn daarom van mening dat de bestreden beslissingen artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag schenden, alsook het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en menen dat zij opnieuw moeten gehoord worden door verwerende partij.

Zij vragen de Raad in hoofdorde verzoekers de status van vluchteling toe te kennen, in ondergeschikte orde hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar de verwerende partij voor bijkomend onderzoek.

## 2.2. Stukken en nieuwe elementen

### 2.2.1. Verzoekers voegen volgende stukken toe aan hun verzoekschrift:

1. Bestreden beslissingen;
2. Juridische bijstand.

2.2.2. Verwerende partij legt een aanvullende nota dd. 7 juli 2020 neer waarbij, in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: OCHCR, *"Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight"* van juni 2018, (internetlink); de *"COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire"* van 4 april 2019 (internetlink); *"COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)"* van 1 juli 2019 (internetlink); OHCHR, *"Human Rights in the Bolivarian Republic of Venezuela"* van juli 2019, (internetlink); *"Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020"* van juni 2020 (p. 37-41 en 59-60) (internetlink) en *"COI Focus Venezuela: Situatieschets"* van 15 mei 2020 (internetlink).

### 2.3. Over de rechtspleging

Uit het administratief dossier blijkt dat de advocaat van verzoekers per fax van 18 december 2019 de Raad op de hoogte brengt van het feit dat het beroep tegen de bestreden beslissingen per aangetekende brief naar de Raad verzonden werd op 26 november 2019 maar door een fout van Bpost nooit werd afgegeven aan de Raad en dat het beroep in volle rechtsmacht, vergezeld van de brief van verzoekers raadsman en de bijhorende stukken opnieuw naar de Raad worden verzonden. Ter staving leggen verzoekers een bewijs van aangetekende zending naar de Raad voor met nummer 220 243 391 441 met vermelding E.Z.A. en een poststempel dd. 26 november 2019 en een email van de klantendienst van Bpost van 17 december 2019 waarin verwezen wordt naar hetzelfde zendingsnummer als vermeld op de aangetekende zending van verzoekers en waarin gesteld wordt dat *"via deze manier willen wij u laten weten dat uw zending dan ook correct is afgegeven, dus de klant is niet verantwoordelijk voor dit ongemak"*. De Raad stelt vast dat hieruit blijkt dat het beroep tegen de

bestreden beslissingen tijdig werd ingesteld maar dat het door een fout van Bpost niet werd verzonden naar de Raad. De Raad stelt vast dat *in casu* dit niet kan worden verweten aan verzoekers, dat zij onmiddellijk de Raad op de hoogte hebben gebracht van het antwoord van Bpost en dat de ontvankelijkheid van het beroep *ratione temporis* niet wordt betwist door verwerende partij. Het beroep is bijgevolg ontvankelijk.

#### 2.4. De motieven van de bestreden beslissingen en de motiveringsplicht

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan ze zijn genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan eerste verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (I) eerste verzoeker er niet in slaagt het CGVS ervan te overtuigen dat er in zijn hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aangezien (i) zijn vermoeden dat de Venezolaanse veiligheidsdiensten iets te maken zouden hebben met de dood van zijn broer een loutere veronderstelling is van zijnentwege die hij baseert op het feit dat de zaak van zijn broer nooit opgelost geraakte; (ii) hij probleemloos met zijn eigen paspoort legaal het land heeft verlaten en hij recent voor zijn vertrek nog een carnet de la patria kon verkrijgen; (iii) de politie wel degelijk heeft opgetreden; (iv) in het licht hiervan zijn verklaringen dat hij in juni 2018, meer dan twee jaar na de moord op zijn broer, plots dreigoproepen te hebben ontvangen, weinig waarschijnlijk zijn en (v) na de drie oproepen in juni 2018 zich geen concrete incidenten meer voordeden; (II) uit zijn verklaringen over zijn profiel en zijn familiale/financiële situatie niet afgeleid kan worden dat hij, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke of vernederende behandeling loopt; (III) er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en (IV) de door eerste verzoeker neergelegde documenten niet van die aard zijn dat zij bovenstaande appreciatie kunnen weerleggen.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat tweede verzoekster haar beschermingsverzoek op dezelfde motieven baseert als degene die werden aangehaald door eerste verzoeker en dat in het kader van het door eerste verzoeker ingediende beschermingsverzoek een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

De motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen kunnen dus op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. X).

Het middel is in die mate niet gegrond.

De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

## 2.5. Het juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

### 2.5.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *Asielprocedurerichtlijn*), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de *Asielprocedurerichtlijn*.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekers om internationale bescherming al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

### 2.5.2. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekers om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekers te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "*Kwalificatierichtlijn*") en artikel 13, lid 1 van de *Asielprocedure richtlijn*.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de *Kwalificatierichtlijn*. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van

de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekers alle elementen tot staving van hun verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekers dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

## 2.6. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

### 2.6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten*

*het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

2.6.2. Voor de samenvatting van het asielrelaas van beide verzoekers verwijst de Raad naar de afdeling feitenrelaas in de bestreden beslissingen zoals hierboven weergegeven.

2.6.3. Na grondige analyse van het administratief dossier, het verzoekschrift, de aanvullende nota van verzoekers en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, komt de Raad tot de volgende vaststellingen met betrekking tot verzoekers' vluchtmotieven.

Verzoekers beroepen zich op de moord op de broer van eerste verzoeker op 6 september 2016 en de telefonische bedreigingen die eerste verzoeker volgens zijn verklaringen kreeg vanaf juni 2018 en waarin hem werd opgedragen het onderzoek via een door hem aangestelde advocaat naar de moord op zijn broer te laten rusten. Aangezien het onderzoek door de politie geen resultaten opleverde en hij ook geen antwoorden op zijn vragen kreeg met betrekking tot het moordonderzoek, had eerste verzoeker zelf een advocaat ingeschakeld om de moord te onderzoeken. Aangezien hij in juni 2018 telefoontjes begon te krijgen en hij zelf geen vijanden heeft, vermoedt eerste verzoeker dat het veiligheidskorps of het onderzoeksteam van de politie zelf bij de moord betrokken is (notities persoonlijk onderhoud eerste verzoeker CGVS I, p. 7, 11; notities persoonlijk onderhoud eerste verzoeker CGVS II, p. 5).

De Raad stelt met verzoekers vast dat in de bestreden beslissingen niet wordt betwist dat de broer van eerste verzoeker op gewelddadige wijze om het leven kwam tijdens een incident op straat, dat er een onderzoek volgde naar de moord, maar dat dit tot nog toe geen resultaat opleverde. Verzoekers hebben hieromtrent documenten neergelegd om hun beweringen te staven, waaronder een internet artikel dd. 7 september 2016 waarin de naam van eerste verzoekers broer wordt vermeld, een kopie van de overlijdensakte van diens broer en kopieën van documenten met betrekking tot het moord onderzoek (administratief dossier, documenten neergelegd door de asielzoeker, stukken 9, 10 en 15).

Zo er geen twijfel bestaat over het feit dat verzoekers broer op tragische en gewelddadige wijze is omgekomen, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal niet overtuigd is van eerste verzoekers vermoeden dat de Venezolaanse veiligheidsdiensten iets te maken zouden hebben met zijn dood. Verzoekers stellen dat de door hen aangehaalde feiten kaderen in het bredere fenomeen van misdaden die in Venezuela worden gepleegd en verwijzen daarvoor naar de COI Focus van 2019 en een artikel van InSight Crime van 20 mei 2018. Daarin wordt gewezen op het bestaan van megabanda's, criminele groeperingen die grote delen van Venezuela beheersen en geleid worden door pranes. In een ander artikel van InSight Crime van 7 november 2019, waarvan door verzoekers in het verzoekschrift een vrije vertaling wordt bijgebracht, wordt onder meer gesteld dat ondanks pogingen om ontvoering en afpersing aan te pakken een groot aantal agenten betrokken is bij (pogingen tot) ontvoering en afpersing; dat na de economische ineenstorting van Venezuela verschillende overheidsfunctionarissen verleid werden om mee te werken met criminele bendes bij ontvoeringen en dat slachtoffers vaak geen aangifte doen van dergelijke misdrijven uit angst voor corrupte politie- of veiligheidsagenten (verzoekschrift, p. 6-7). De Raad stelt vast dat uit deze bronnen weliswaar blijkt dat er corruptie bestaat binnen het overheidsapparaat en dat de megabanda's in Venezuela actief zijn, wat ook in de bestreden beslissingen niet betwist wordt (p. 4), maar dat verzoekers daarmee de vaststelling in de bestreden beslissingen dat de betrokkenheid van de Venezolaanse veiligheidsdiensten een loutere veronderstelling is van eerste verzoeker niet weerleggen. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekers in het verzoekschrift zelf verwijzen naar hun "*vermoeden*" dat de veiligheidsdiensten bij de moord van eerste verzoekers broer betrokken waren, maar verder geen concrete elementen aanbrengen waaruit deze betrokkenheid kan blijken noch een poging ondernemen om de vaststellingen over verzoekers' verklaringen en door de verzoekers neergelegde documenten hieromtrent in de bestreden beslissingen te weerleggen.

Zo stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat verzoekers' verklaren probleemloos met hun eigen paspoort legaal het land verlaten te hebben en dat eerste verzoeker nog zeer recent voor hun vertrek een carnet de la patria heeft bekomen, waarvan hij zelf zegt dat hij dit heeft afgehaald voor het geval het hem zou gevraagd worden op de luchthaven omdat hij anders niet zou mogen reizen. Hoewel de legale uitreis als dusdanig slechts één element in de beoordeling is, blijkt hieruit in elk geval dat verzoekers niet actief werden gevolgd door de autoriteiten of niet in de negatieve aandacht stonden van de autoriteiten bij hun vertrek, een drietal maanden nadat eerste verzoeker

beweert de laatste telefonische bedreiging ontvangen te hebben. Ook stelt de Raad met de commissaris-generaal vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de moord op eerste verzoekers broer wel degelijk werd onderzocht door de autoriteiten en dat eerste verzoeker in contact stond met de agent die verantwoordelijk was voor het moordonderzoek en die hem ook informatie gaf over het verloop van het onderzoek. Zo verklaren verzoekers dat hij hen informeerde dat er videobeelden waren van de straat waar zijn broer vermoord werd die de politie moest bekijken (notities persoonlijk onderhoud eerste verzoeker CGVS II, p. 5) en dat er een schermutseling met zijn broer op te zien was (*idem*, p. 6). Hoewel eerste verzoeker stelt dat hij de politieagent geld gaf omdat de veiligheidsdiensten in Venezuela niet ethisch werken (*idem*, p. 6), blijkt uit de verklaringen van verzoekers dat zij informatie kregen van de politie. Bovendien leggen verzoekers documenten die betrekking hebben op het onderzoek voor die door eerste verzoekers broer werden bekomen van de autoriteiten (administratief dossier, documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 15). Waar verzoekers meermaals beweren dat de Venezolaanse autoriteiten niets deden met betrekking tot de moord, blijkt dit alvast niet uit de rest van hun verklaringen en de door hen neergelegde documenten. Voorts stelt de Raad ook vast dat verzoekers zelf in het duister tasten over de reden van de moord op zijn broer. Eerste verzoeker verwijst naar het feit dat hij afgestudeerd was in business management en dat zij denken dat het misschien een ontvoeringspoging is geweest waartegen hij zich verzet heeft (notities eerste verzoeker CGVS II, p. 7). In het hoger vermelde internetartikel dat door verzoekers wordt neergelegd, wordt volgens het gehoorverslag gesteld dat geprobeerd werd om eerste verzoekers te beroven (notities eerste verzoeker CGVS II, p. 8). Voor zover verzoekers beweren dat de veiligheidsdiensten zelf betrokken waren bij diens moord, kan de Raad niet anders vaststellen dan dat dit gebaseerd is op veronderstellingen vanwege de verzoekers en dat zij *in casu* geen concrete elementen aanbrengen waaruit dergelijke betrokkenheid kan blijken.

Verder stelt de Raad vast dat waar verzoekers in het verzoekschrift verwijzen naar de verwevenheid tussen georganiseerde misdaadbendes, in het bijzonder megabanda's, en de autoriteiten, zij tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS weliswaar herhaaldelijk het vermoeden uitspreken dat de veiligheidsdiensten bij de moord betrokken waren en dat zij hen daarom bedreigden nadat zij zelf op onderzoek uitgingen via een advocaat, maar nergens de link maken met georganiseerde misdaadbendes of het vermoeden uiten dat de megabandas bij de moord betrokken zijn.

Waar verzoekers er op wijzen dat verwerende partij twijfels uit over de geloofwaardigheid van verzoekers' verklaringen over de dreigtelefoons die eerste verzoeker ontving in juni 2018 maar geen manifeste ongeloofwaardigheid aantoont en verzoekers niet beticht van flagrante leugens, stelt de Raad vast dat, in tegenstelling tot wat verzoekers beweren, in de bestreden beslissingen wel degelijk wordt aangetoond waarom verzoekers' verklaringen hierover weinig waarschijnlijk zijn en dat de motieven van de bestreden beslissingen ook hieromtrent steun vinden in het administratief dossier. Zo stelt de Raad, vast dat verzoekers niet aannemelijk maken dat eerste verzoeker pas in juni 2018 dreigtelefoons zou krijgen omwille van het onderzoek dat hij, volgens zijn verklaringen, al zou gestart zijn een jaar na de feiten, in 2017 (notities eerste verzoeker CGVS I, p. 11). Verder stelt de Raad vast dat verzoeker verklaart na juni 2018 en tot aan hun vertrek uit Venezuela op 30 oktober 2018 geen verdere dreigtelefoontjes te hebben ontvangen (notities persoonlijk onderhoud eerste verzoeker CGVS II, p. 3), en dat hij de bedreigingen die hij kreeg niet meldde aan zijn advocaat die hij had ingeschakeld om de moord op zijn broer verder te onderzoeken (notities persoonlijk onderhoud eerste verzoeker CGVS II, p. 6) wat de ernst van de beweerde bedreigingen verder in belangrijke mate nuanceert.

Verder verklaart eerste verzoeker dat hij, behalve de dreigtelefoons, niet echt benaderd werd (notities persoonlijk onderhoud eerste verzoeker CGVS II, p. 3) maar dat hij dacht dat hij gevolgd werd door een auto (notities persoonlijk onderhoud eerste verzoeker CGVS II, p. 4). De Raad stelt vast dat verzoeker hierover zelf verklaart dat *"het kon inderdaad ook zijn dat het niet op mij gericht was, maar door de hele context denk ik van wel"* (notities persoonlijk onderhoud eerste verzoeker CGVS II, p. 4) en verder eerder vaag blijft hierover zodat ook hieruit niet blijkt dat hij bedreigd werd omwille van de stappen die hij had ondernomen om de moord van zijn broer op te helderen.

Tenslotte stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat volgens verzoekers' verklaringen, ook de familieleden van eerste verzoeker, zoals diens broer en vader, die ook de zaak van de moord op eerste verzoekers broer actief opvolgden, geen problemen ondervonden of bedreigingen ontvingen (notities persoonlijk onderhoud CGVS tweede verzoekster II, p. 6, notities persoonlijk onderhoud eerste verzoeker CGVS II, p. 4).

De Raad stelt vast dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot het feit dat er zich geen incidenten meer voordeden na de telefonische bedreigingen in juni 2018 en dat verzoekers familieleden niet benaderd werden, ongemoeid laten in het verzoekschrift.

Ook de overige door verzoekers bij het CGVS voorgelegde documenten werpen geen ander licht op de bovenstaande analyse van de Raad. Verzoekers' Venezolaanse paspoorten en de paspoorten van hun kinderen, hun Syrische identiteitskaarten en carnet de la patria tonen hun identiteit en (dubbele) nationaliteit aan, maar worden in de bestreden beslissingen niet betwist. Het registratiebewijs op naam van eerste verzoekers schoonzus toont aan dat zij een verzoek om internationale bescherming indiende in de Verenigde Staten maar bevat verder geen elementen die relevant zijn voor het onderzoek naar verzoekers' nood aan internationale bescherming. De schoolattesten van verzoekers' kinderen tonen aan dat zij school liepen in Venezuela en de medische attesten met betrekking tot tweede verzoekster dat zij werd onderzocht in het AZ van Brasschaat.

De Raad stelt vast dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij bedreigd werden door de veiligheidsdiensten omwille van het onderzoek dat zij zelf instelden na de moord op eerste verzoekers broer en dat zij geen beroep zouden kunnen doen op bescherming vanwege de Venezolaanse overheid, noch dat zij, in geval van terugkeer naar Venezuela, vervolging riskeren door georganiseerde misdaadgroepen waartegen de Venezolaanse overheid geen doeltreffende bescherming kan bieden.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat verzoekers geen actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maken.

## 2.7. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

### 2.7.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.*

*§ 2. Ernstige schade bestaat uit:*

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

### 2.7.2. Beoordeling

2.7.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht.

Uit dit artikel volgt dat verzoekers, opdat zij kunnen genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, moeten aantonen dat zij bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” lopen. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.7.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekers geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door het CGVS blijkt niet dat verzoekers dergelijk risico lopen in Venezuela.

2.7.2.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna 'HvJ') sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, b) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt. Het HvJ oordeelde dat, "[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt" en dat "[d]e [...] termen 'foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker', betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ, C-465/07, "Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie", arrest van 17 februari 2009 (GK), punt 32).

Het Hof vervolgt "[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. (Ibid., punt 28).

In het arrest *M'Bodj t. Belgische Staat* stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. (HvJ, C-542/13, *M'Bodj t. Belgische Staat*, arrest van 18 december 2014 (GK), punten 32 en 36). Zo stelt het Hof dat uit "artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83, volgt duidelijk dat zij alleen van toepassing is op onmenselijke of vernederende behandelingen die een verzoeker in zijn land van herkomst ondergaat. Daaruit volgt dat de Uniewetgever het voordeel van de subsidiaire bescherming heeft willen beperken tot gevallen waarin de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen" (punt 33).

Het HvJ stelt dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU "moet voortvloeien uit de gedragingen van derden" en dat "de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen" door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, met name "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade" wat volgens het Hof "de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst" (punt 35).

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet zich bijgevolg voordoen in het land van herkomst van de verzoekers en het heeft volgens het Hof ook betrekking op "situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, punt 32).

Waar verzoekers, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunen op dezelfde elementen als deze die aan de basis liggen van hun vraag om als vluchteling te worden erkend, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen in punt 2.5. van dit arrest en dat er geen concrete elementen zijn aangebracht waaruit zou blijken dat verzoekers in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten zouden kunnen staan in geval van terugkeer.

Voor zover verzoekers ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet proberen aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, stellen zij in wezen, met verwijzing naar de bronnen geciteerd in punt 2.1, dat "de situatie in Venezuela kan beschreven worden als "ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien."; dat "de economische crisis,

*gepaard gaande met hyperinflatie en aanhoudende tekorten aan voedsel en medicijnen de capaciteit van Venezuela om in hun basisbehoeften te voorzien, drastisch vermindert”; dat “gezondheidszorg in Venezuela tegenwoordig zo goed als onbestaande is en Venezolanen begeven zich massaal naar de buurlanden in de hoop aldaar de nodige medische zorgen die niet langer beschikbaar zijn in Venezuela te verkrijgen”.*

Waar verzoekers verwijzen naar de tekortkomingen van het gezondheidssysteem in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4 § 1 van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter (eigen onderlijning), en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”* Voor zover verzoekers medische problemen zouden hebben, wat niet blijkt uit het verzoekschrift, dienen zij zich te wenden tot de procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Wat verzoekers’ reële risico op ernstige schade omwille van de socio-economische omstandigheden in Venezuela betreft, herinnert de Raad vooreerst aan de vaste rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens (hierna ‘EHRM’) inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken, waarvan de algemene principes werden bevestigd in *J.K. e.a. v. Sweden (EHRM, J.K. e.a. v. Zweden, nr. 59166/12, arrest van 26 augustus 2016, §§ 79-81, zoals ook uiteengezet in EHRM, Saadi v. Italië [GC] no 37201/06, arrest van 28 februari 2008, §§ 124-133)*. Zo stelt het Hof dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (*EHRM, F.G. e.a. v. Sweden, nr. 43611/11, arrest van 23 maart 2016, §§ 111-112*).

Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten. Maar in beide gevallen moet het risico reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (*J.K. e.a. v. Sweden, § 80 met verwijzing naar EHRM, NA. v. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, arrest van 17 juli 2008, § 110; F.H. v. Zweden, nr. 32621/06, arrest van 20 januari 2009, § 102 en H.L.R. v. Frankrijk, nr. 24573/94, arrest van 29 april 1997, § 40*).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat de loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (*EHRM, Vilvarajah a.o. v. Verenigd Koninkrijk, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, arrest van 30 oktober 1991, § 111*). Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (*EHRM, Y. v. Rusland, nr. 20113/07, arrest van 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, nr. 37201/06, arrest van 28 februari 2008, § 131; EHRM, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, nrs. 46827/99 en 46951/99, arrest van 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, nr. 53566/99, arrest van 26 april 2005, § 68*).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt ook dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekers moeten daarbij aantonen dat hun persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Zoals het CGVS terecht opmerkt in de bestreden beslissingen en in de aanvullende nota zijn socio-economische overwegingen in asielzaken slechts relevant wanneer de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien. Daarbij vormen de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen (*EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, arrest van 27 mei 2008, § 42; EHRM, M.S.S. v.*

*België en Griekenland*, nr. 30696/09, 21 januari 2011, § 254; EHRM, *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, arrest van 28 juni 2011, § 283; EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, nr. 60367/10, arrest van 29 januari 2013, §§ 76 en 92).

De Raad stelt vast dat de teneur van de verschillende rapporten en toegevoegde COI in dezelfde lijn ligt. De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten blijven onvoldoende en uit studies blijkt dat 74% van de families een of andere vorm van voedselgerelateerde copingstrategieën gebruikt. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Verzoekers tonen evenwel niet aan dat zij kwetsbare personen zijn die in Venezuela in inhumane omstandigheden of extreme armoede leefden in het licht van de huidige economische crisis in het land, noch dat zij in geval van terugkeer naar Venezuela zich in dergelijke situatie zullen bevinden. Zo verklaart eerste verzoeker dat hij een woning bezit in Barquisimeto op een bewaakt perceel met verschillende huizen, waar hij woonde met zijn echtgenote en dochters (notities persoonlijk onderhoud eerste verzoeker CGVS I, p. 4), dat hij een winkel had waarin “*spullen voor thuis*” werden verkocht maar dat zijn familie de winkel moest sluiten omwille van de hyperinflatie en dat zij nadat de winkel sloot, leefden van hun spaargeld (*idem*, p. 5). Tweede verzoekster verklaart dat zij als naaister op bestelling werkte (notities persoonlijk onderhoud tweede verzoekster CGVS I, p. 5) en dat zij recent voor hun vertrek een carnet de la patria hebben afgehaald (notities persoonlijk onderhoud tweede verzoekster CGVS I, p. 8) omdat zij het nodig hadden om te kunnen reizen. Verder verklaart eerste verzoeker dat zijn beide ouders nog in Barquisimeto verblijven en dat zij nog contact met hen hebben; dat zijn ene broer in Venezuela voor zijn moeder zorgt en kleermaker is en dat zijn andere broer ook nog in Venezuela verblijft en er water verkoopt en dat ook nog neven en nichten in Venezuela verblijven.

Hieruit blijkt dat verzoekers een zekere financiële armslag hadden, dat zij nog een woning bezitten en dat zij professionele ervaring hebben en dat zij, indien nodig kunnen terugvallen op een familiaal netwerk in Venezuela waarmee zij nog steeds contact hebben, zodat aangenomen kan worden dat zij in staat zullen zijn in de elementaire levensbehoeften van hun gezin te voldoen. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, een reëel risico lopen om terecht te komen in een toestand van extreme armoede en aan een onmenselijke of vernederende behandeling te worden onderworpen in de zin van de hoger geciteerde rechtspraak van het EHRM.

2.7.2.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”.

Het begrip internationaal of binnenlands gewapend conflict werd door het Hof van Justitie als volgt geïnterpreteerd in het arrest *Aboubacar Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*. Vooreerst wijst het Hof er op dat “[D]e Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict” (HvJ, C- 285/12, “*Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*” (GK), arrest van 30 januari 2014, punt 29).

Het Hof vervolgt: “Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, teweeg te brengen, omdat de mate van

willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest *Elgafaji*, reeds aangehaald, punt 43)". (ibid, punt 30). Het Hof besluit: "Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld".

Uit de landeninformatie bijgebracht door partijen blijkt dat Venezuela geconfronteerd wordt met een diepe politieke, economische en sociale crisis en dat het land ook in 2019 een van de landen bleef met het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. Het geweld is wijdverspreid in Venezuela en wordt enerzijds gepleegd door het Venezolaanse leger, politie, inlichtingendiensten en de collectivo's die daarbij burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder politieke opposanten viseren. Zo wordt het geweld tijdens betogingen en protesten veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen, maar beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. Anderzijds is ook het geweld ten gevolge van gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel in Venezuela wijdverspreid. Uit de COI Focus – Venezuela Situatieschets van 15 mei 2020 blijkt dat het criminele en politioneel geweld, in wezen doelgericht, sterker aanwezig is in de deelstaten Sucre, Aragua Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira, en Apure) en in de zuidelijke deelstaten Amazonas en Bolivar. Verzoekers zijn evenwel niet uit één van deze staten afkomstig.

Door de aanhoudende politieke crisis hebben de staatsinstellingen veel macht verloren en door het ontbreken van een onpartijdig en functioneel rechtssysteem hebben gewapende groeperingen het ontstane vacuüm ingevuld, die in een aantal staten in Venezuela hebben geleid tot confrontaties tussen rivaliserende groeperingen of tussen gewapende groeperingen en de Staat. Dit heeft tot gevolg dat de Staten Zulia, Tachira, Apure, Amazonas en Bolivar niet alleen geconfronteerd worden met een hogere mate van crimineel geweld maar, door de aanwezigheid van onder meer Colombiaanse paramilitaire groeperingen, ook met een gewapend conflict. De controle over de vele illegale grensovergangen tussen Venezuela en Colombia en de drugshandel, smokkel, mensenhandel en afpersing van vooral Venezolanen zonder papieren die deze wegen gebruiken, is daarbij de inzet. (COI Focus 2020, p. 26). Verzoekers zijn evenwel niet afkomstig van één van deze Staten. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers afkomstig zijn uit de deelstaat Lara en daar gevestigd waren tot voor hun vertrek uit Venezuela. Uit de landeninformatie door partijen bijgebracht blijkt niet de deelstaat Lara geconfronteerd wordt met een gewapend conflict zoals gedefinieerd door het Hof van Justitie.

De Raad is van oordeel dat de door verzoekers geciteerde bronnen de analyse dat het geweld in Venezuela en de staat Lara overwegend gemeenrechtelijk van aard is en veelal om een specifiek doel (wraak, losgeld, macht, etc.) niet weerleggen, nu de door verzoekers geciteerde bronnen - International Crisis Group (ICG), "*Containing the Shock Waves from Venezuela*", 21 maart 2018 (p. 14); International Crisis Group (ICG), "*Friendly Fire: Venezuela's Opposition Turmoil*", 23 december 2018 (p. 3-6); UN News Service, "*Human rights chief calls for international probe on Venezuela, following 'shocking accounts of extrajudicial killings'*", 22 juni 2018 en European Parliamentary Research Service (EPRS), "*The Venezuelan migrant crisis: A growing emergency for the region*", december 2018, p. 5 - dateren van voor de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (*addendum*) van 1 juli 2019 waarop de bestreden beslissingen zijn gebaseerd en de COI Focus Venezuela Situatieschets van 15 mei 2020 bijgebracht door de aanvullende nota van verwerende partij. Verder stelt de Raad vast dat de door verzoekers in het verzoekschrift geciteerde passages van deze bronnen in dezelfde lijn liggen van de landeninformatie waarop de bestreden beslissingen zijn gebaseerd aangezien zij bevestigen dat het crimineel geweld wijdverspreid is, dat Venezuela één van de meest gewelddadige landen ter wereld is en het op één na hoogste gewelddadige sterftecijfer ter wereld heeft, maar dat zij niet *in concreto* aantonen waaruit zou blijken dat de analyse in de bestreden beslissingen niet langer accuraat zou zijn.

Uit de landeninformatie door partijen bijgebracht blijkt niet dat in de Venezolaanse staat Lara actueel een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen dit ook niet aan.

2.8. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in. Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 48, 48/2, 48/5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekers dit onderdeel van het eerste middel niet verder ontwikkelen en niet aanduiden hoe deze bepalingen concreet geschonden zouden zijn door de bestreden beslissingen zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is ((RvS, nr. X van 29 november 2006; RvS, nr. X van 20 oktober 2006; RvS, nr. X van 28 januari 2003; RvS, nr. X van 15 mei 2003; RvS, nr. X van 26 april 2002).

2.9. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers op het CGVS werden gehoord. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans en Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers' land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissingen en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekers niet in aanmerking komen voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

2.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

## **Artikel 1**

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

## **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien augustus tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

K. POLLET